

[Henry Christensen.]

teriale vedrørende lønudviklingen, lønglidningen, overenskomstreguleringen m. v. samt naturligvis ikke mindst produktivitetstigningen, alt sammen til indbyrdes afvejning og til dokumentation af og oplysning om de virkelige muligheder i overenskomstsituationen, og at regeringen ville forsyne en sådan redegørelse med sin autoritet. Jeg ser her ikke bort fra det i mere brede linjer, omend med betydelig skarphed i sine konklusioner, fremførte i den økonomiske oversigt. Alligevel vil jeg gerne opfordre den højtærede økonomiminister eller finansministeren til snarest at søge det her nævnte yderligere materiale tilvejebragt og fremlagt.

Specielt har i oplægget til overenskomstsituationen de lavestlønnedes forhold været fremhævet. Også her bevæger vi os på et område, hvor oplysning er ønskelig, herunder ikke mindst om det virkelige omfang af de lavestlønnedes antal og muligheder. At netop de lavestlønnedes forhold vil have en ganske særlig sympati hos os alle og i alle kredse, er vist selvindlysende, men der tiltrænges også klar oplysning f. eks. om, hvorvidt solidariteten inden for Landsorganisationen, De samvirkende Fagforbund, er af en så sikker beskaffenhed, at organisationerne kan garantere, at en eventuel løsning af de lavestlønnedes problemer ikke hurtigt breder sig som ringe i vandet med de deraf følgende virkninger. Hidtil har det vel nærmest fra mange sider været erkendt, at en sådan garanti eller sandsynlighed kunne organisationerne ikke tilvejebringe. De begunstigelser, der under tidligere overenskomstforhandlinger er søgt givet de lavestlønnede, har i alt fald vist sig rent faktisk hurtigt at smitte af på alle de øvrige grupper, og hvis dette også må forventes eller befrygtes at være tilfældet nu, ligger der også her et politisk ansvar. Det kunne så blive nødvendigt at tage andre veje til løsning af netop de lavestlønnedes problemer med ind i overvejelserne, løsninger, hvormed det bliver muligt at undgå en almindelig indkomststigning.

Jeg minder også her om, at venstre og venstres formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, ved tidligere lejligheder har tilkendegivet sympati for overvejelser på dette plan. På hvilken måde, kan man spørge. Vejene kan være flere. Må jeg bare nævne, at allerede i forliget havde vi en vis antydning af en midlertidig lavtlønsordning, men det må vel også være rimeligt at spørge, om regeringen ikke mener, tiden er inde til, at den antyder sine overvejelser om dette helt centrale problem både i overenskomstsituationen og i den økonomiske situation som helhed.

Der er et andet område, det ikke heller nytter at forbigå i tavshed; jeg tænker på den automatiske dyrtidsregulering, som gav 1 portion i juli, og som yderligere befrygtes at give 3 portioner til januar. Det kan vist ikke mere bestrides, at denne særlige, og i Vesteuropa enestående, danske ordning i disse års økonomiske politik virker som benzin på et bål, når det gælder inflationen. At også omsætningsafgiften, for hvilken der dog i forvejen og efter aftalerne blev givet kompensation til de laveste indkomstgrupper og til de børnerige, skulle indgå i det lønregulerende pristal, tror jeg var regeringens største svaghedstegn under forligsforhandlingerne, og det var i øvrigt også afgørende for den sene ikrafttræden af omsætningsafgiften.

Jeg ved ikke, hvilke følelser det kan have afstedkommet inden for det store regeringsparti at erfare, at man fra forskellig og vel også kompetent side inden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund har fundet, at det ville være rimeligt, om den købekraftsbegrænsende omsætningsafgift var blevet holdt uden for det lønregulerende pristal. Det ville være interessant at høre en kommentar fra den højtærede finansminister til denne udvikling og til dette synspunkt, bl. a. også med det formål klart og utvetydigt at understrege regeringens forventning om, at arbejdsmarkedets parter i allerhøjeste grad under overenskomstforhandlingerne må tage det fulde hen-